

Biblioteques d'Osona

Fundació
Centre Mèdic
Psicopedagògic d'Osona

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*

SYLVIA PLATH

Trobada comarcal de Clubs de lectura
Col·loqui sobre el llibre *La campana de vidre*

Emmarcat dins dels actes del Dia Mundial de la Salut Mental
19.30h // 30 octubre 2014
Biblioteca Bac de Roda // Teatre Eliseu // Roda de Ter

GUIA DE LECTURA

SYLVIA PLATH, per Pilar Godayol

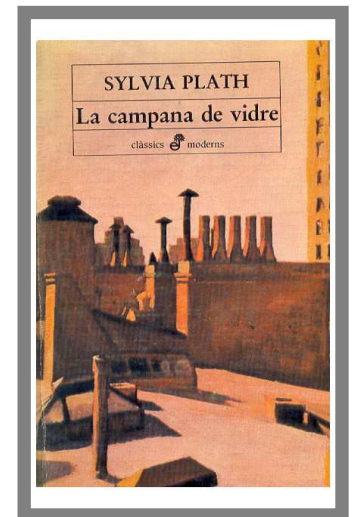
Sylvia Plath va néixer a Boston el 27 d'octubre de 1932. Fou la primera filla d'Otto Plath i Aurelia Schober. Provenient de Polònia, el pare era professor de biologia a la Universitat de Boston. Quan la nena tenia vuit anys, Otto Plath morí de càncer. El 1950

Sylvia Plath es va graduar a la Bradford High School i guanyà una beca per a l'Smith College. El 24 d'agost de 1953 intentà posar fi a la seva vida. Trobada pel seu únic germà, ingressà a l'hospital, on restà uns quants mesos per rebre tractament psiquiàtric. El report sobre aquest col·lapse és la base de la novel·la *La campana de vidre* (1963).

Un cop va acabar la carrera amb una tesi sobre Dostoievski, aconseguí una beca Fulbright per al Newham College de Cambridge, a Anglaterra. A Cambridge, el febrer de 1956, conegué Ted Hughes, un jove i ja reconegut poeta anglès, amb qui es casà quatre mesos més tard. Plath i Hughes visqueren a Cambridge fins que a la primavera de 1957 es van traslladar als Estats Units. A Boston, Plath coincidí uns quants mesos amb Anne Sexton, en el curs de poesia de Robert Lowell. Davant l'embaràs de Sylvia, el desembre de 1959, la parella va retornar a Anglaterra. Al cap de poc temps, Plath signava el primer contracte amb Heinemann per editar *The Colossus*, un recull de quaranta-quatre poemes que esdevingué l'única obra publicada en vida de l'autora.

L'1 d'abril de 1960 donà a llum Frieda. El febrer de 1961 ingressà en un hospital londinenc a causa d'un avortament involuntari. L'estiu de 1961 tornà a quedar embarassada i l'11 de gener de 1962 nasqué Nicholas. Cansats de la ciutat, es traslladaren a Devon. Vuit mesos més tard, Huges l'abandonà, enmig d'un infern de discussions. El desembre d'aquell mateix any, ella i les criatures s'instal·laren a Londres. Els últims nou mesos de vida van ser els més productius de Plath. Començà a fumar i a beure grans quantitats de cafè als vespres, per escriure, aprofitant el son dels infants. Compongué els poemes mètricament més lliures i intrèpids.

Després d'una nevada espectacular a Londres, l'11 de febrer de 1963 se suïcidà a primera hora del matí, al pis de Primrose Hill. Mentre dormien Nicholas i Frieda, s'agenollà davant del forn obert de la cuina i obrí el gas. Abans havia preparat els gots de llet per a les criatures, havia protegit les portes per evitar fuites i, després d'ingerir somnífers, havia redactat una nota.

SYLVIA PLATH I LA CAMPANA DE VIDRE, per Eduard (<http://antiartistes.blogspot.com.es>).

Sylvia Plath va morir pocs mesos després de complir els trenta anys, amb molt poca obra publicada: el seu primer llibre de poemes ("The colossus", 1961) i la seva novel·la "La campana de vidre", que va aparèixer el gener de 1963, tot just un mes després del seu suïcidi, durant un dels hiverns més crus que es recorden a Anglaterra a les últimes dècades. La novel·la va ser rebuda amb més indiferència que el recull de poemes, i indubtablement molta més de la que tindrien els llibres de poemes publicats pòstumament pel seu ex-marit Ted Hughes primer i la seva filla Frieda després. L'havia escrit el 1961, entre el naixement dels seus dos fills, i va aparèixer sota pseudònim (el de Victoria Lucas).

És bastant habitual considerar Sylvia Plath com una novel·lista menor, si se la compara amb la seva força com a poeta. També és usual considerar aquesta novel·la com molt influïda per la línia autobiogràfica iniciada per "El guardià en el camp de sègol" de **J.D. Salinger**, que seria el gran referent. La influència és notòria, si observem l'estructura de la novel·la, que conforma l'encadenament de breus capítols que segueixen la trajectòria del propi narrador en un marc temporal limitat. La peripècia vital, però, és molt diferent, i encara més el llenguatge. Tot i que Plath va fer

un evident esforç de condensació, per despollar la prosa al màxim i fer-la tan esmolada com la de Salinger, de vegades es filtren petites troballes líriques d'alta intensitat. Però, sobretot, és la temàtica depressiva el que la diferencia de l'obra major de Salinger.

A un passatge de l'excel·lent pel·lícula "Sylvia" de **Christinne Jeffs** (2003), que narra essencialment la seva tempestuosa relació amb **Ted Hughes**, s'atribueix a Plath un comentari sobre la novel·la, de la qual diu que havia escrit per fer diners. Si possiblement va tenir aquesta intenció, i per això ajustaria la seva prosa a un estil que podia ser en aquell moment comercial, el cert és que la trama del llibre veu evidentment de la seva experiència després del seu últim any universitari a l'Smith College de Northampton, Massachussets, concretament la seva estada d'un mes com a becària a la redacció d'una revista per a *senyoretes*, "Mademoiselle" (que apareix amb el nom canviat a la novel·la), i la seva posterior depressió en retornar a la llar familiar a Boston, amb el seu intent de suïcidi miraculosament frustrat i les successives estades a centres psiquiàtrics.

El llenguatge cru, acerat, polit com un mirall, d'aquesta obra, permet a Sylvia Plath narrar amb una aparent fredor aquesta dura experiència sense concessions ni escarafalls romàntics. No se'ns expliquen els motius, se'ns anuncien els fets des del mónleg interior implacable que ens explica com el personatge (ella mateixa, és clar) decideix, amb a penes vint anys, posar fi a la seva vida, malgrat eixir d'una activitat acadèmica brillant, malgrat posseir un físic evidentment atractiu, i, en definitiva, tenir pel davant totes les portes obertes vers un futur d'èxit dins un país que ja s'aboca al món com la gran potència dominadora. L'única llicència poètica en aquest punt és el recurs a la metàfora de l'opressora campana de vidre, probablement una manera d'intentar emular la cèlebre imatge tan comentada de l'obra de Salinger que, de la mateixa manera, li donava títol.

Amb aquesta veu interior però rarament objectivada de la protagonista assistim al seu itinerari a través de metges, institucions i centres de molt diversos tipus, i a la seva visió descarnada alhora que profundíssima de les persones que, des d'un costat i altre de la relació, poblen la dubtosa via de rehabilitació psiquiàtrica d'aquells anys, on no falten els exemples de pràctiques com l'electroxoc i la lobotomia.

Afortunadament, Sylvia Plath es va lliurar d'aquesta darrera, encara que

no de repetides sessions d'electroteràpia, i també va esquivar - per desgràcia, només per uns anys- el fantasma del suïcidi, que en canvi a la novel·la sí efectua una de les companyes d'internament, l'ambigua i tensa relació amb la qual conforma un dels episodis més punyents de la novel·la. La modèlica manera en què se'ns presenta la notícia de la seva mort és un dels exemples més

clars de la manera virtualment quirúrgica amb què opera el cisell narratiu de Plath.

Són aquestes, entre d'altres, les raons que fan d'aquest llibre una lectura absolutament indispensable per al qui vulgui aprofundir en la vida i obra d'una de les escriptores més profundes i autèntiques del segle XX.